

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 13.12.2001
COM(2001) 771 τελικό

ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

με βάση το άρθρο 11 της απόφασης πλαισίου του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2000 για την ενίσχυση της προστασίας από την παραχάραξη ενόψει της εισαγωγής του ευρώ με την επιβολή ποινών και άλλων κυρώσεων

{SEC(2001)1999}

ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

με βάση το άρθρο 11 της απόφασης πλαισίου του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2000 για την ενίσχυση της προστασίας από την παραχάραξη ενόψει της εισαγωγής του ευρώ με την επιβολή ποινών και άλλων κυρώσεων

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1.1. Εισαγωγή

1.1.1. Προστασία του ευρώ από την παραχάραξη

Σύμφωνα με το άρθρο 11 της απόφασης πλαισίου του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2000 για την ενίσχυση της προστασίας από την παραχάραξη ενόψει της εισαγωγής του ευρώ με την επιβολή ποινών και άλλων κυρώσεων¹ (στο εξής "η απόφαση πλαίσιο") και σε συνδυασμό με τα συμπεράσματα του κοινού Συμβουλίου ECOFIN/ΔΕΥ της 16ης Οκτωβρίου 2001², η Επιτροπή υποχρεούται να υποβάλει γραπτή έκθεση σχετικά με τα μέτρα που έλαβαν τα κράτη μέλη για να συμμορφωθούν με την απόφαση πλαίσιο.

Τα χαρτονομίσματα και κέρματα σε ευρώ θα τεθούν σε κυκλοφορία στα κράτη μέλη που έχουν υιοθετήσει το ευρώ την 1η Ιανουαρίου 2002³. Λόγω του παγκόσμιου κύρους του, το ευρώ θα είναι ιδιαίτερα εκτεθειμένο στον κίνδυνο της παραχάραξης. Θα πρέπει να εξασφαλιστεί η κατάλληλη προστασία του ευρώ σε όλα τα κράτη μέλη, μεταξύ άλλων με τη θέσπιση αποτελεσματικών ποινικών κυρώσεων, προτού ακόμη τεθεί σε κυκλοφορία το νέο νόμισμα, για την προάσπιση της αναγκαίας αξιοπιστίας του, αποφεύγοντας έτσι σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις. Στην ανακοίνωση της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 1998 με τίτλο "Προστασία του ευρώ – καταπολέμηση της παραχάραξης", στο ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 17ης Νοεμβρίου 1998 σχετικά με την ίδια ανακοίνωση της Επιτροπής και στη σύσταση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας της 7ης Ιουλίου 1998⁴, τονίζεται η σημασία της ύπαρξης σε όλη την Ένωση ομοιόμορφης ποινικής προστασίας του

---

¹ ΕΕ L 140, 14.06.2000, σ. 1

² Το κοινό Συμβούλιο ECOFIN/ΔΕΥ της 16ης Οκτωβρίου 2001 κατέληξε στο συμπέρασμα ότι "στο προσεχές μέλλον θα υποβληθεί μία έκθεση για την εφαρμογή από τα κράτη μέλη της απόφασης πλαισίου του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου" (μέρος Β, πολιτική συζήτηση για την προστασία του ευρώ έναντι της παραχάραξης, αριθ. 3, έγγρ.12225/01).

³ Βλ. κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 974/98 του Συμβουλίου της 3ης Μαΐου 1998 για την εισαγωγή του ευρώ, ΕΕ L 139 της 11.5.1998, σ. 2. Το άρθρο 12 του κανονισμού αυτού υποχρεώνει τα συμμετέχοντα κράτη μέλη να εξασφαλίσουν τη δέουσα καταστολή της παραχάραξης και παραποίησης τραπεζογραμματίων και κερμάτων σε ευρώ.

⁴ (1) ανακοίνωση της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 1998 στο Συμβούλιο, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα με τίτλο "Προστασία του ευρώ – καταπολέμηση της παραχάραξης" (COM (98) 474 τελικό).

(2) ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 17ης Νοεμβρίου 1998 σχετικά με την απόφαση της Επιτροπής στο Συμβούλιο, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα με τίτλο "Προστασία του ευρώ – καταπολέμηση της παραχάραξης" (ΕΕ C 379, 7.12.1998, σ. 39).

(3) σύσταση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας της 7ης Ιουλίου 1998 σχετικά με τη λήψη ορισμένων μέτρων για την ενίσχυση της έννομης προστασίας των τραπεζογραμματίων και κερμάτων σε ευρώ (ΕΕ C 11, 15.1.1999, σ. 13).

ευρώ έναντι της παραχάραξης. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο τόνισε επίσης ότι «το συντομότερο δυνατό κατά το 2001 θα πρέπει να θεσπιστεί αποτελεσματικός μηχανισμός προστασίας του ευρώ κατά της κίβδηλείας/παραχάραξης»⁵.

Για να επιτευχθεί ομοιόμορφη και ενισχυμένη ποινική προστασία του ευρώ σε όλη την Ένωση, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση πλαίσιο της 29ης Μαΐου 2000.

Η ποινική προστασία του ευρώ κατά της παραχάραξης αποτελεί μέρος μιας δέσμης νομικών, κατασταλτικών και τεχνικών μέτρων που προσδιορίζονται στην ανακοίνωση της Επιτροπής. Με βάση πρόταση της Επιτροπής, το Συμβούλιο εξέδωσε στις 28 Ιουνίου 2001 δύο παράλληλους κανονισμούς για την προστασία του ευρώ έναντι της παραχάραξης. Ο πρώτος κανονισμός⁶ θεσπίζει τις διαδικασίες για την συλλογή, την αποθήκευση και την ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τα πλαστά και κίβδηλα νομίσματα και την παραχάραξη και κίβδηλεια. Ο δεύτερος κανονισμός⁷ επεκτείνει τα αποτελέσματα του πρώτου κανονισμού στα κράτη μέλη που δεν έχουν υιοθετήσει το ευρώ. Τον Απρίλιο του 1999 το Συμβούλιο εξέδωσε μία απόφαση με την οποία επεκτείνονται οι αρμοδιότητες της Ευροπόλ ώστε να περιλάβουν την καταπολέμηση της παραχάραξης και της νοθείας μέσων πληρωμής⁸, που θα τροποποιηθεί με βάση μια πρωτοβουλία της Σουηδίας⁹. Με βάση μία πρωτοβουλία της Γαλλικής Δημοκρατίας¹⁰, το Συμβούλιο αναμένεται να εκδώσει εντός του 2001 απόφαση για την προστασία του ευρώ έναντι της παραχάραξης και της κίβδηλεια, με την οποία θα συμπληρωθούν οι δύο παράλληλοι κανονισμοί¹¹.

Η Σουηδία έχει κινήσει τη διαδικασία τροποποίησης της απόφασης πλαισίου της 29ης Μαΐου 2000 με την προσθήκη μιας διάταξης (άρθρο 9α) σχετικά με την υποτροπή¹², η οποία αναμένεται να εγκριθεί από το Συμβούλιο εντός του 2001.

1.1.2. Υποχρέωση υποβολής έκθεσης αξιολόγησης

Το άρθρο 11 της απόφασης πλαισίου της 29ης Μαΐου 2000 υποχρεώνει τα κράτη μέλη να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθούν με τις διατάξεις της το αργότερο μέχρι τις 29 Μαΐου 2001, εκτός από το άρθρο 5 στοιχείο α), προς το οποίο θα πρέπει να έχουν συμμορφωθεί μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2000. Μέσα στις ίδιες

⁵ Κατά τη σύνοδό του στη Νίκαια από τις 7 ως τις 9 Δεκεμβρίου 2000, συμπέρασμα αριθ. 34 SN 400/1/00.

⁶ Κανονισμός ΕΚ 1338/2001 του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 2001 σχετικά με τον καθορισμό των αναγκαίων μέτρων για την προστασία του ευρώ από την παραχάραξη και την κίβδηλεια - ΕΕ L181/6, 04.07.2001.

⁷ Κανονισμός ΕΚ αριθ. 1339/2001 του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 2001 για την επέκταση των αποτελεσμάτων του κανονισμού ΕΚ αριθ. 1338/2001 σχετικά με τον καθορισμό των αναγκαίων μέτρων για την προστασία του ευρώ από την παραχάραξη και την κίβδηλεια σε εκείνα τα κράτη μέλη τα οποία δεν έχουν υιοθετήσει το ευρώ ως ενιαίο νόμισμα - ΕΕ L 181/11, 04.07.2001.

⁸ 1999/C/149/02 - ΕΕ C 149, 28.5.1999, σ. 16.

⁹ 2001/C/225/04 - ΕΕ C 225, 10.8.2001, σ. 16.

¹⁰ Πρωτοβουλία της κυβέρνησης της Γαλλικής Δημοκρατίας για την έκδοση απόφασης του Συμβουλίου σχετικά με την προστασία του ευρώ από την παραχάραξη (ΕΕ C 75/1 της 07.03.2001).

¹¹ Βλ. επίσης κεφάλαιο 2.1.2 της ανακοίνωσης της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (COM (2001) 561 τελικό): δεύτερη έκθεση για τις προπαρασκευαστικές εργασίες της εισαγωγής των χαρτονομισμάτων και κερμάτων του ευρώ.

¹² "Πρωτοβουλία του Βασιλείου της Σουηδίας για την έκδοση απόφασης-πλαίσιο του Συμβουλίου για την τροποποίηση της απόφασης-πλαίσιο 2000/383/ΔΕΥ για την ενίσχυση της προστασίας από την παραχάραξη ενόψει της εισαγωγής του ευρώ με την επιβολή ποινών και άλλων κυρώσεων", ΕΕ C 225, 10.8.2001, σ. 9.

προθεσμίες, τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν διαβιβάσει στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, στην Επιτροπή και στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα το κείμενο των διατάξεων με τις οποίες μεταφέρονται στο οικείο εθνικό δίκαιο οι υποχρεώσεις τους βάσει της απόφασης πλαισίου. Το Συμβούλιο θα έπρεπε, μέχρι τις 30 Ιουνίου 2001 το αργότερο, να έχει εξετάσει βάσει έκθεσης που καταρτίζεται σύμφωνα με τις πληροφορίες αυτές και βάσει γραπτής έκθεσης της Επιτροπής, κατά πόσον τα κράτη μέλη έχουν λάβει τα αναγκαία μέτρα ώστε να συμμορφωθούν με την απόφαση πλαίσιο.

Ωστόσο, μέχρι τις 29 Μαΐου 2001, μόνο δύο κράτη μέλη είχαν κοινοποιήσει στην Επιτροπή τα μέτρα που έλαβαν για την ενσωμάτωση της απόφασης πλαισίου. Υπό τις συνθήκες αυτές, θα εστερείτο νοήματος η υποβολή γραπτής έκθεσης. Η Επιτροπή, ως εκ τούτου, έκρινε σκόπιμο να καθυστερήσει την υποβολή της έκθεσης έως ότου λάβει όλες (σχεδόν) τις κοινοποιήσεις (στον πίνακα 1 αναφέρεται η ημερομηνία κατά την οποία ελήφθησαν οι διάφορες κοινοποιήσεις των κρατών μελών).

Οι εκθέσεις που καταρτίζονται βάσει του άρθρου 11 της απόφασης πλαισίου αποτελούν την κύρια πηγή πληροφοριών. Η αξία της παρούσας έκθεσης εξαρτάται συνεπώς σε μεγάλο βαθμό από την ποιότητα και την ακρίβεια των πληροφοριών που θα λάβει η Επιτροπή από τα κράτη μέλη. Η Επιτροπή έλαβε επίσης υπόψη της, κατά περίπτωση, τις πληροφορίες που περιέχονται στην επισκόπηση των απαντήσεων των κρατών μελών στο ερωτηματολόγιο, που εκδόθηκε υπό την αυστριακή προεδρία, σχετικά με τα μέτρα του ποινικού δικαίου για την καταπολέμηση της παραχάραξης του ευρώ¹³ καθώς και την έκθεση της ΕΚΤ σχετικά με την έννομη προστασία των τραπεζογραμματίων στην Ευρωπαϊκή Ένωση¹⁴.

1.2. Μέθοδος και κριτήρια για την αξιολόγηση της απόφασης πλαισίου

1.2.1. Αποφάσεις-πλαίσια βάσει του άρθρου 34, παράγραφος 2, στοιχείο β) της ΣΕΕ και οδηγίες βάσει του άρθρου 249 της συνθήκης ΕΚ

Η απόφαση πλαίσιο βασίζεται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΣΕΕ), και ιδίως στο άρθρο 31 στοιχείο ε) και στο άρθρο 34 παράγραφος 2 στοιχείο β).

Σύμφωνα με το άρθρο 34: "Οι αποφάσεις-πλαίσιο δεσμεύουν τα κράτη μέλη ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνουν στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών την επιλογή του τύπου και των μέσων".

Πρέπει να τονιστεί εξ αρχής ότι είναι η πρώτη φορά που αξιολογείται η ενσωμάτωση μιας απόφασης πλαισίου. Δεν υπάρχει προηγούμενο ούτε πάγια μέθοδος για την αξιολόγηση της ενσωμάτωσης των αποφάσεων-πλαisiών.

Η νομική πράξη με την οποία μπορεί να παραβληθεί μια απόφαση πλαίσιο είναι η οδηγία¹⁵. Και οι δύο πράξεις είναι δεσμευτικές για τα κράτη μέλη ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνουν στις εθνικές αρχές την ευχέρεια επιλογής του τύπου και των μέσων. Οι αποφάσεις-πλαίσια όμως δεν έχουν άμεσο

---

¹³ Έγγραφο 5429/1/99 JUSTPEN 3.

¹⁴ Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα: έκθεση για την έννομη προστασία των τραπεζογραμματίων στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Νοέμβριος 1999.

¹⁵ Άρθρο 249 της συνθήκης ΕΚ.

αποτέλεσμα. Πολλές οδηγίες περιέχουν μια διάταξη που υποχρεώνει τα κράτη μέλη να υποβάλουν εκθέσεις σχετικά με την ενσωμάτωσή τους καθώς και την Επιτροπή να συντάσσει "ενοποιημένη" έκθεση για το ίδιο θέμα¹⁶. Με βάση τις εν λόγω εκθέσεις τα κοινοτικά όργανα, όπως το Συμβούλιο και το ΕΚ, μπορούν να εκτιμήσουν κατά πόσον τα κράτη μέλη έχουν ενσωματώσει τις διατάξεις της οδηγίας και να παρακολουθήσουν έτσι την πρόοδο που έχει πραγματοποιηθεί σε έναν συγκεκριμένο τομέα κοινοτικού ενδιαφέροντος. Η Επιτροπή αξιολογεί, ιδίως, τις οδηγίες εναρμόνισης για να διαπιστώσει κατά πόσον τα κράτη μέλη έχουν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις τους. Μία τέτοια αξιολόγηση μπορεί ενδεχομένως να οδηγήσει σε απόφαση της Επιτροπής για κίνηση διαδικασίας επί παραβάσει κατά κράτους μέλους το οποίο δεν έχει εκπληρώσει επαρκώς τις υποχρεώσεις του¹⁷.

Η απόφαση πλαίσιο της 29ης Μαΐου υποχρεώνει ιδιαίτερα τα κράτη μέλη να ευθυγραμμίσουν περισσότερο τους ορισμούς ορισμένων αξιόποινων πράξεων όσον αφορά την παραχάραξη νομίσματος. Επίσης, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εξασφαλίσουν την πρόβλεψη αποτελεσματικών, ανάλογων και αποτρεπτικών ποινικών κυρώσεων που θα έχουν ομοιόμορφο αποτρεπτικό αποτέλεσμα. Πιο συγκεκριμένα, τα κράτη μέλη οφείλουν να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για την προσέγγιση των εθνικών διατάξεων ουσιαστικού ποινικού δικαίου στον βαθμό που προβλέπει η απόφαση πλαίσιο, ώστε να εξασφαλιστεί σε όλη την Ένωση ομοιόμορφη και ενισχυμένη ποινική προστασία του ευρώ. Η Επιτροπή δεν μπορεί να προσφύγει στο Δικαστήριο για να υποχρεώσει ένα κράτος μέλος να ενσωματώσει στη νομοθεσία του μια απόφαση πλαίσιο.

1.2.2. Κριτήρια αξιολόγησης

Για να αξιολογηθεί βάσει αντικειμενικών κριτηρίων κατά πόσον μία απόφαση πλαίσιο έχει ενσωματωθεί πλήρως από ένα κράτος μέλος, μπορούν να εφαρμοστούν κατ' αναλογία ορισμένα γενικά κριτήρια που ισχύουν όσον αφορά τις οδηγίες, και συγκεκριμένα:

1. ο τύπος και τα μέσα ενσωμάτωσης πρέπει να επιλέγονται κατά τρόπο που να εξασφαλίζει την αποτελεσματική εφαρμογή της οδηγίας, λαμβάνοντας υπόψη τους στόχους της¹⁸.
2. κάθε κράτος μέλος πρέπει να εφαρμόζει την οδηγία κατά τρόπο που πληροί τις απαιτήσεις της διαφάνειας και της ασφάλειας του δικαίου και να μετατρέπει τις διατάξεις της σε διατάξεις του εθνικού δικαίου του με δεσμευτική ισχύ¹⁹.

---

¹⁶ Βλ. για παράδειγμα την έκθεση της Επιτροπής στο Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σχετικά με την εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας περί αποβλήτων – οδηγία 75/422/ΕΟΚ για τα απόβλητα, οδηγία 91/689/ΕΟΚ για τα επικίνδυνα απόβλητα, οδηγία 75/439/ΕΟΚ για τα χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια και οδηγία 86/278/ΕΟΚ περί της ιλύος καθαρισμού λυμάτων για την περίοδο 1995-1997 (COM (1999) 752 τελικό).

¹⁷ Άρθρο 226 της συνθήκης ΕΚ.

¹⁸ Βλ. σχετικά νομολογία για την εφαρμογή των οδηγιών: υπόθεση 48/75 *Royer*, Συλλογή 1976, σ. 497-518.

¹⁹ Βλ. σχετικά νομολογία για την εφαρμογή των οδηγιών: υπόθεση 239/85 *Επιτροπή κατά Βελγίου*, Συλλογή 1986, σ.3645- 3659. Βλ. επίσης υπόθεση 300/81 *Επιτροπή κατά Ιταλίας*, Συλλογή 1983, σ.449- 456.

3. η ενσωμάτωση δεν σημαίνει υποχρεωτικά θέσπιση μίας συγκεκριμένης νομοθετικής διάταξης με την ίδια ακριβώς διατύπωση· έτσι, μπορεί να αρκεί ένα γενικό νομικό πλαίσιο (όπως ήδη υπάρχοντα κατάλληλα μέτρα), εφόσον εξασφαλίζεται πλήρης εφαρμογή της οδηγίας κατά τρόπο αρκετά σαφή και ακριβή²⁰.
4. οι οδηγίες πρέπει να ενσωματώνονται εντός της οριζόμενης προθεσμίας²¹.

Και οι δύο πράξεις είναι δεσμευτικές "ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα". Αυτό το αποτέλεσμα μπορεί να ορισθεί ως μία νομική ή πραγματική κατάσταση που ικανοποιεί τα συμφέροντα τα οποία πρέπει να εξασφαλίσει η σχετική πράξη σύμφωνα με τη συνθήκη²².

Γενικός σκοπός της απόφασης πλαισίου είναι η επίτευξη και εξασφάλιση ισότιμης ποινικής προστασίας του ευρώ στην Ευρωπαϊκή Ένωση έναντι της παραχάραξης, με τη λήψη από τα κράτη μέλη μέτρων, όπως ο ορισμός των συγκεκριμένων αξιόποινων συμπεριφορών²³ και η πρόβλεψη αποτελεσματικών, ανάλογων και αποτρεπτικών ποινικών κυρώσεων²⁴. Επίσης τα κράτη μέλη πρέπει να συνεργάζονται προκειμένου να αποφασιστεί ποιο εξ αυτών θα διώξει ποινικώς τον ή τους δράστες, ώστε η ποινική δίωξη να περιορίζεται όσο το δυνατόν σε ένα και μόνο κράτος μέλος²⁵. Κατά συνέπεια, η απόφαση πλαίσιο καλύπτει διάφορα ζητήματα ουσιαστικού ποινικού δικαίου, καθώς και ζητήματα όπως η εθνική δικαιοδοσία.

Στο κεφάλαιο 2 γίνεται μία γενική αξιολόγηση κατά πόσον τα κράτη μέλη έχουν συμμορφωθεί με την απόφαση πλαίσιο, η οποία βασίζεται κατά το δυνατόν στα προαναφερθέντα κριτήρια, λαμβάνοντας παράλληλα υπόψη τα διάφορα ζητήματα που μπορούν να ρυθμιστούν με μία νομική πράξη όπως η οδηγία.

1.2.3. Πλαίσιο αξιολόγησης

Μία προκαταρκτική παρατήρηση αφορά το (νομικό) πλαίσιο και τη συνέχεια της έκθεσης αξιολόγησης. Όπως ήδη αναφέρθηκε, η Επιτροπή έχει, στο πλαίσιο του πρώτου πυλώνα, τη δυνατότητα να κινήσει διαδικασία για παράβαση έναντι κράτους μέλους. Δεδομένου ότι η δυνατότητα αυτή δεν υπάρχει στο πλαίσιο της ΣΕΕ, η φύση και ο σκοπός της παρούσας έκθεσης διαφέρουν, όπως είναι φυσικό, από την έκθεση για την ενσωμάτωση μιας οδηγίας του πρώτου πυλώνα από τα κράτη μέλη. Παρόλα αυτά, εφόσον η Επιτροπή συμμετέχει πλήρως στις εργασίες για τους τομείς του τρίτου πυλώνα²⁶, είναι εύλογο να της ανατεθεί να αξιολογήσει στην πράξη τα μέτρα ενσωμάτωσης, βάσει των οποίων το Συμβούλιο θα εκτιμήσει κατά πόσον τα κράτη μέλη έχουν λάβει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθούν με την απόφαση πλαίσιο.

---

²⁰ Βλ. σχετικά νομολογία για την εφαρμογή των οδηγιών, για παράδειγμα: υπόθεση 29/84 *Επιτροπή κατά Γερμανίας*, Συλλογή 1985, σ.1661- 1673.

²¹ Βλ. σχετικά νομολογία για την εφαρμογή των οδηγιών, για παράδειγμα: υπόθεση 52/75, *Επιτροπή κατά Ιταλίας*, Συλλογή 1976, σ. 277- 284. Βλ., γενικά, τις ετήσιες εκθέσεις της Επιτροπής για την παρακολούθηση της εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, για παράδειγμα, COM (2001) 309 τελικό.

²² Βλ. P.J.G. Kapteyn και P.Verloren van Themaat "Introduction to the Law of the European Communities", τρίτη έκδοση, 1998, σ. 328.

²³ Βλ. άρθρο 3, παράγραφος 1.

²⁴ Βλ. άρθρο 6.

²⁵ Βλ. άρθρο 7, παράγραφος 3.

²⁶ Άρθρο 36, παράγραφος 2 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Μία δεύτερη προκαταρκτική παρατήρηση αφορά τη φύση του ρυθμιζόμενου τομέα. Η απόφαση πλαίσιο αφορά θέματα του ουσιαστικού ποινικού δικαίου και, συγκεκριμένα, όχι μόνον ορισμούς εγκλημάτων, αλλά και ζητήματα γενικού ποινικού δικαίου, όπως η συμμετοχή και η απόπειρα,²⁷ καθώς και αυτό της ευθύνης των νομικών προσώπων²⁸. Παρόλο που τα περισσότερα συστήματα φαίνεται να συγκλίνουν, εξακολουθούν να υπάρχουν, ιδίως όσον αφορά το ζήτημα της ποινικής ευθύνης των νομικών προσώπων, αποκλίσεις μεταξύ των κρατών μελών²⁹. Για να αξιολογηθεί κατά πόσον τα κράτη μέλη έχουν λάβει μέτρα ώστε να συμμορφωθούν με την απόφαση πλαίσιο στα ζητήματα γενικού ποινικού δικαίου, θα ληφθεί υπόψη, κατά περίπτωση, και το γενικότερο σύστημα ποινικού δικαίου των κρατών μελών.

1.3. Σκοπός της έκθεσης

Με την παρούσα έκθεση θα δοθεί πρώτα από όλα δυνατότητα στο Συμβούλιο να αξιολογήσει κατά πόσον τα κράτη μέλη έχουν λάβει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθούν με την απόφαση πλαίσιο. Επίσης θα επιτρέψει στα άλλα όργανα, και ιδίως στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, να εκτιμήσουν την πρόοδο που έχει πραγματοποιηθεί στη φάση αυτή.

Όσον αφορά τις προαναφερθείσες προκαταρκτικές παρατηρήσεις, η έκθεση συγκεντρώνει πραγματικά δεδομένα που αφορούν κυρίως τις βασικές διατάξεις της απόφασης πλαισίου και παρέχει πληροφορίες για την αξιολόγηση της προόδου που έχει πραγματοποιηθεί μέχρι σήμερα. Παρόλο που η Επιτροπή δεν μπορεί να προσφύγει στο Δικαστήριο για να επιβάλει την ενσωμάτωση μίας απόφασης πλαισίου, υπάρχει δυνατότητα προσφυγής των κρατών μελών στο Δικαστήριο λόγω εσφαλμένης ερμηνείας ή εφαρμογής (άρα και ενσωμάτωσης) της απόφασης πλαισίου από άλλο κράτος μέλος.³⁰ Η άσκηση αυτής της δυνατότητας απαιτεί μία στέρεη βάση για την επίκληση των πραγματικών περιστατικών, πράγμα στο οποίο θα συμβάλει η παρούσα έκθεση.

2. ΕΘΝΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΛΗΦΘΕΙ ΣΕ ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΠΛΑΙΣΙΟ

2.1. Επιπτώσεις της απόφασης πλαισίου

Σκοπός της απόφασης πλαισίου είναι να συμπληρώσει τις διατάξεις και να διευκολύνει την εφαρμογή της διεθνούς σύμβασης προς καταστολή της παραχαράξεως και κιβδηλείας της 20ής Απριλίου 1929³¹ (στο εξής «η σύμβαση του 1929») από τα κράτη μέλη σύμφωνα με τις διατάξεις της απόφασης πλαισίου³². Η σύμβαση θα πρέπει να θεωρείται ως ένα ελάχιστο σύνολο κανόνων για την ποινική

---

²⁷ Άρθρο 3, παράγραφος 2.

²⁸ Άρθρο 8.

²⁹ Βλ. για παράδειγμα : «The implementation of the Corpus Iuris in the Member States, Penal provisions for the protection of European Finances», τ. I , Prof. M. Delmas-Marty and Prof. J.A.E. Vervaele, Intersentia Antwerpen.

³⁰ Άρθρο 35, παράγραφος 7 της ΣΕΕ.

³¹ Αριθ. 2623, σ. 372. Σειρά Συνθηκών της Κοινωνίας των Εθνών, 1931.

³² Άρθρο 2, παράγραφος 1. Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2 όλα τα κράτη μέλη που δεν έχουν μέχρι τώρα προσχωρήσει στη σύμβαση του 1929 δεσμεύονται να το πράξουν.

προστασία του ευρώ έναντι της παραχάραξης. Η απόφαση πλαίσιο θα πρέπει να αυξάνει αυτή την προστασία³³.

Βάσει της απόφασης πλαισίου τα κράτη μέλη θα πρέπει να θεσπίσουν έξι κύριες κατηγορίες μέτρων για την ενίσχυση της ποινικής προστασίας του ευρώ.

Οι πρώτες δύο κατηγορίες αφορούν τον ορισμό της παραχάραξης. Η τρίτη αφορά τις πρακτικές που θεωρούνται ως αξιόποινες εκτός από την πράξη της παραχάραξης. Η τέταρτη και η πέμπτη αναφέρονται αντίστοιχα στην ανάγκη θέσπισης αποτρεπτικών ποινών και τον καθορισμό της δικαιοδοσίας όσον αφορά τα σχετικά εγκλήματα, ενώ η έκτη αφορά την ευθύνη των νομικών προσώπων.

1. Το άρθρο 3, παράγραφοι 1, 2 και 3 της σύμβασης του 1929 περιγράφει το βασικό έγκλημα της δόλιας παραχάραξης, το οποίο συνίσταται στη δόλια κατασκευή ή αλλοίωση νομισμάτων, που αποτελούν βασικά αδικήματα. Εκτός αυτής της εγκληματικής συμπεριφοράς, η εισαγωγή και εξαγωγή παραχαραγμένων νομισμάτων με σκοπό τη θέση τους σε κυκλοφορία πρέπει να συνιστά επίσης αξιόποινη πράξη σε όλα τα κράτη μέλη (άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχεία α) έως γ)).
2. Τα κράτη μέλη πρέπει να λάβουν μέτρα ώστε: (α) πέραν των πράξεων που αναφέρονται στο άρθρο 3, παράγραφος 5 της σύμβασης του 1929, και η δόλια κατοχή μέσων που προορίζονται ειδικά για την παραχάραξη νομισμάτων να αποτελεί αξιόποινη πράξη· (β) εκτός των αντικειμένων που αναφέρονται στο άρθρο 3, παράγραφος 5 της σύμβασης του 1929³⁴ (μέσα που προορίζονται ειδικά για την παραχάραξη νομισμάτων), να περιλαμβάνονται όλα τα μέσα που προορίζονται ειδικά για την παραχάραξη νομισμάτων, μεταξύ άλλων και προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών· (γ) στα "αντικείμενα" κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 5 της σύμβασης του 1929 να περιλαμβάνονται και τα επιμέρους συστατικά του νομίσματος (π.χ. τα ολογραφήματα), σκοπός των οποίων είναι να εξασφαλίσουν προστασία έναντι της παραχάραξης (άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο δ)).
3. (α) Οι συμπεριφορές και πράξεις που αναφέρονται στα σημεία 1 και 2, όσον αφορά την κατασκευή νομισμάτων κατά παράβαση των δικαιωμάτων των αρμόδιων αρχών για την έκδοση νομίσματος, πρέπει να αποτελούν ποινικό αδίκημα σε όλα τα κράτη μέλη (άρθρο 4). (β) τα κράτη μέλη θα πρέπει επίσης να λάβουν μέτρα ώστε να εξασφαλίσουν το αξιόποινο των συμπεριφορών και πράξεων που αναφέρονται στα σημεία 1, 2 και 3, εάν αφορούν τραπεζογραμμάτια και κέρματα που δεν έχουν ακόμη εκδοθεί, αλλά προορίζονται να κυκλοφορήσουν και αποτελούν νόμιμο νόμισμα (άρθρο 5, στοιχείο β)).

---

³³ Επισημαίνεται ότι για τους σκοπούς της απόφασης πλαισίου, ως "νόμισμα" νοείται το χαρτονόμισμα (περιλαμβανομένων των τραπεζογραμμάτων) και το μεταλλικό νόμισμα, που κυκλοφορεί νομίμως, περιλαμβανομένων των τραπεζογραμμάτων και των κερμάτων ευρώ, τα οποία κυκλοφορούν νομίμως δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 974/98 (άρθρο 1). Έτσι τηρείται και η αρχή που διατυπώνεται στη σύμβαση του 1929 για την ισότιμη προστασία του "εγχώριου" και του "αλλοδαπού" νομίσματος.

³⁴ Άρθρο 3, παράγραφος 5: Η παράγραφος αυτή αφορά τα εγκλήματα σχετικά με τα μέσα που χρησιμοποιούνται για την παραχάραξη.

4. Τα κράτη μέλη θα πρέπει να επιβάλουν για όλες τις εγκληματικές δραστηριότητες που προβλέπονται στα άρθρα 3 έως 5 της απόφασης πλαίσιο αποτελεσματικές, ανάλογες και αποτρεπτικές ποινικές κυρώσεις, συμπεριλαμβανομένων και των στερητικών της ελευθερίας ποινών για τις οποίες χωρεί έκδοση (άρθρο 6). Τα κράτη μέλη θα πρέπει να είναι σε θέση να προβαίνουν σε έκδοση τουλάχιστον σε περιπτώσεις αδικημάτων των άρθρων 3 έως 5 σύμφωνα με το άρθρο 2 της ευρωπαϊκής σύμβασης περί εκδόσεως του 1957³⁵ και να προβλέπουν ποινές, η μέγιστη των οποίων δεν είναι κατώτερη των 8 ετών στην περίπτωση του αδικήματος της παραχάραξης που αναφέρεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α).
5. Τα κράτη μέλη πρέπει να λάβουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να θεμελιώσουν τη δικαιοδοσία τους επί των αδικημάτων που αναφέρονται στην απόφαση πλαίσιο. Τουλάχιστον τα κράτη μέλη τα οποία έχουν υιοθετήσει το ευρώ πρέπει να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου να εξασφαλίσουν την ποινική δίωξη της παραχάραξης, τουλάχιστον της παραχάραξης του ευρώ, ανεξάρτητα από την υπηκοότητα του δράστη ή τον τόπο τέλεσης του αδικήματος. Η απόφαση πλαίσιο αναφέρεται περαιτέρω και στο ζήτημα της σύγκρουσης δικαιοδοσίας (άρθρο 7).
6. Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λάβουν τα αναγκαία μέτρα ώστε τα νομικά πρόσωπα να υπέχουν ευθύνη για τις αξιόποινες πράξεις των άρθρων 3 έως 5 της απόφασης πλαισίου, τις οποίες διαπράττουν προς όφελός τους πρόσωπα που έχουν ηγετική θέση εντός του νομικού προσώπου, καθώς και για συνέργια ή ηθική αυτουργία στη διάπραξη των εν λόγω αδικημάτων ή για απόπειρα τέλεσης των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχεία α) και β) (άρθρο 8). Τα κράτη μέλη θα πρέπει επίσης να εξασφαλίσουν την επιβολή στο νομικό πρόσωπο που υπέχει ευθύνη σύμφωνα με το άρθρο 8, αποτελεσματικών, ανάλογων και αποτρεπτικών κυρώσεων (άρθρο 9).

Με βάση τους ελάχιστους κανόνες που προβλέπει η σύμβαση του 1929³⁶, η απόφαση πλαίσιο πραγματεύεται επίσης ζητήματα του γενικού ποινικού δικαίου: την "συμμετοχή στο έγκλημα" και την "απόπειρα". Τα κράτη μέλη υποχρεούνται, για παράδειγμα, να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσουν το αξιόποينو της συνέργιας, της ηθικής αυτουργίας και της απόπειρας κατά την τέλεση του εγκλήματος της δόλιας κατασκευής ή αλλοίωσης νομίσματος (άρθρο 3, παράγραφος 2).

Η Επιτροπή έχει τονίσει τη σημασία της καθιέρωσης όλων των συστημάτων προστασίας του ευρώ, περιλαμβανομένης της ενίσχυσης της ποινικής προστασίας, μέχρι την 1η Ιανουαρίου 2001³⁷. Το Συμβούλιο υπογράμμισε επίσης τη σημασία της ύπαρξης αποτελεσματικής ποινικής προστασίας του ευρώ πριν από την 1η Ιανουαρίου 2002. Η απόφαση πλαίσιο ως εκ τούτου υποχρεώνει τα κράτη μέλη να εξασφαλίσουν την προστασία αυτή πριν ακόμα τεθεί σε κυκλοφορία το νόμισμα από την 1η Ιανουαρίου 2002. Η προστασία αυτή θα πρέπει να καλύπτει όλες τις

---

³⁵ Παρίσι, 13.12.1957, ETS αριθ. 024.

³⁶ Άρθρο 3, παράγραφος 4, της σύμβασης του 1929.

³⁷ Βλ. μεταξύ άλλων ανακοίνωση της Επιτροπής της 23ης Ιουλίου 1998 προς το Συμβούλιο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα με τίτλο "Προστασία του ευρώ – καταπολέμηση της παραχάραξης" (COM (98) 474 τελικό).

εγκληματικές δραστηριότητες που αναφέρονται ανωτέρω στα σημεία 1, 2 και 3 στοιχείο α) (άρθρο 5, στοιχείο α)).

2.2. Βασικές διατάξεις της απόφασης πλαισίου

Η Επιτροπή υπογράμμισε προηγουμένως τη σημασία της διατύπωσης ορισμών γενικά αποδεκτών που θα διευκολύνουν την επεξεργασία των πληροφοριών, την καθιέρωση δικαστικής συνεργασίας και την εφαρμογή των ποινών³⁸, εξασφαλίζοντας έτσι ομοιόμορφη προστασία του ευρώ σε όλη την Ένωση. Γενικότερα, μία απόφαση πλαίσιο αποτελεί την πλέον ενδεδειγμένη πράξη για την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ευθυγράμμιση των ορισμών για τα ειδικά αδικήματα της παραχάραξης, δεδομένου ότι σκοπός της είναι η προσέγγιση των νομοθεσιών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών³⁹.

Μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάρχει ήδη κάποιος βαθμός ομοιογένειας των νομοθεσιών των κρατών μελών που έχουν επικυρώσει τη σύμβαση του 1929⁴⁰. Ωστόσο, η επικύρωση της σύμβασης του 1929 δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί από όλα τα κράτη μέλη, όπως φαίνεται και στον πίνακα 2. Προκειμένου να εξασφαλιστεί η προστασία του ευρώ πέραν της σύμβασης του 1929, τα κράτη μέλη θα πρέπει να προβλέψουν το αξιόπιστο ορισμένων πρακτικών, όπως της μεταφοράς παραχαραγμένων νομισμάτων ή της δόλιας κατοχής προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών που προορίζονται για την παραχάραξη νομίσματος.

Τόσο το Συμβούλιο όσο και η Επιτροπή θεωρούν ότι μία περαιτέρω προτεραιότητα αποτελεί η εξασφάλιση του ίδιου επιπέδου πρόληψης σε όλη την Ένωση με τη θέσπιση αποτρεπτικών ποινών. Από πρακτική άποψη, θα πρέπει επίσης να προσεχθεί ειδικότερα το ζήτημα της θεμελίωσης της δικαιοδοσίας, τουλάχιστον στα κράτη μέλη που έχουν υιοθετήσει το ευρώ, ώστε να είναι δυνατή η ποινική δίωξη της παραχάραξης του ευρώ ανεξάρτητα από την ιθαγένεια του δράστη ή από τον τόπο όπου τελέσθηκε το έγκλημα.

Ως εκ τούτου, η έκθεση αποδίδει ιδιαίτερη σημασία στη γενικότερη περιγραφή και αξιολόγηση του τρόπου με τον οποίο τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τα άρθρα 3, 6 και 7.

2.2.1. Κατάσταση όσον αφορά την ενσωμάτωση της απόφασης πλαισίου και την επικύρωση της σύμβασης του 1929: πίνακες 1 και 2

Πίνακας 1

Δεκατέσσερα κράτη μέλη⁴¹ έχουν κοινοποιήσει στην Επιτροπή το κείμενο των διατάξεων με τις οποίες ενσωματώνουν στην εθνική τους νομοθεσία την απόφαση πλαίσιο. Οι πληροφορίες που έλαβε η Επιτροπή από τα κράτη μέλη διαφέρουν

---

³⁸ Βλ. ανακοίνωση της Επιτροπής της 23ης Ιουλίου 1998 στο Συμβούλιο, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα με τίτλο "Προστασία του ευρώ – καταπολέμηση της παραχάραξης" (COM (98) 474 τελικό).

³⁹ Άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο β) της ΣΣΕ.

⁴⁰ Σύμφωνα με το άρθρο 23 της σύμβασης του 1929, η επικύρωση της σύμβασης από ένα κράτος προϋποθέτει ότι η νομοθεσία του και η διοικητική του οργάνωση είναι σύμφωνες με τους κανόνες της σύμβασης.

⁴¹ Βλ. πίνακα 1.

σημαντικά, ιδίως ως προς την πληρότητά τους. Ωστόσο, η έκθεση βασίζεται στα στοιχεία αυτά, συμπληρωμένα όπου ήταν αναγκαίο και δυνατόν.

Ειδικότερα όσον αφορά την ενσωμάτωση του άρθρου 8 σχετικά με τη συμμετοχή και την ηθική αυτουργία των νομικών προσώπων στα εγκλήματα που αναφέρονται στα άρθρα 3 έως 5 ή την απόπειρα των εγκλημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχεία α) και β) και τις αντίστοιχες κυρώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 9, η Επιτροπή δεν έχει λάβει τις σχετικές πληροφορίες. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν έχει λάβει από όλα τα κράτη μέλη όλα τα κείμενα των διατάξεων ενσωμάτωσης των άρθρων 3 παράγραφος 2 και 6 παράγραφος 1.

Επισημαίνεται ότι στα περισσότερα κράτη μέλη (Αυστρία, Βέλγιο, Δανία, Γερμανία, Γαλλία, Φινλανδία, Ελλάδα, Ιρλανδία, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Κάτω Χώρες, Πορτογαλία και Σουηδία) έχει αρχίσει η διαδικασία θέσπισης νέας νομοθεσίας με την οποία συμπληρώνεται ή τροποποιείται η υφιστάμενη ποινική νομοθεσία, προκειμένου να τηρηθεί η απόφαση πλαίσιο. Στην περίπτωση της Ιρλανδίας και του Λουξεμβούργου⁴², τα μέτρα αυτά αφορούν σχεδόν όλες τις διατάξεις της απόφασης πλαισίου, αλλά δεν έχουν ακόμη αρχίσει να ισχύουν. Η Γαλλία⁴³ έχει εκπονήσει νομοθεσία για την ενσωμάτωση των άρθρων 3 παράγραφος 1 στοιχεία α) και δ), 5 στοιχείο β) και 7 της απόφασης πλαισίου, που δεν έχει αρχίσει ακόμη να ισχύει. Η Γερμανία έχει εκπονήσει νομοθεσία για την ενσωμάτωση του άρθρου 3 παράγραφος 1 στοιχείο δ) και του άρθρου 8 παράγραφος 1 τρίτη περίπτωση, που δεν έχει ακόμη τεθεί σε ισχύ. Στο μέτρο του δυνατού, ωστόσο, αυτά τα σχέδια νόμων έχουν ληφθεί υπόψη στα σημεία 2.2.2 έως 2.2.6. Η Ισπανία και το ΗΒ δεν έχουν αρχίσει τη θέσπιση νέας νομοθεσίας για τη συμμόρφωση με την απόφαση πλαίσιο.

Πίνακας 2

Όσον αφορά την υποχρέωση των κρατών μελών – εφόσον δεν το έχουν πράξει ακόμη – να προσχωρήσουν στη σύμβαση του 1929, επισημαίνεται ότι η Σουηδία προσχώρησε την 1η Ιουλίου. Το Λουξεμβούργο έχει εκπονήσει ένα σχέδιο νόμου για τον σκοπό αυτό, που αναμένεται να τεθεί σε ισχύ πριν από το τέλος του 2001. Όλα τα κράτη μέλη έχουν τώρα προσχωρήσει στη σύμβαση του 1929 ή θα προσχωρήσουν πολύ σύντομα, σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 2 της απόφασης πλαισίου, όπως φαίνεται στον πίνακα 2.

2.2.2. Βασικές αξιόποινες πράξεις (άρθρο 3): Πίνακας 3⁴⁴

Η βασική έννοια της παραχάραξης νομίσματος που ορίζεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1, στοιχεία α) και β) της απόφασης πλαισίου έχει ενσωματωθεί ή πρόκειται να ενσωματωθεί πολύ σύντομα από όλα τα κράτη μέλη στην εθνική τους ποινική νομοθεσία, όπως φαίνεται στον πίνακα 3. Τα κράτη μέλη χρησιμοποιούν γενικές έννοιες ή ορισμούς, όπως παραχάραξη, νόθευση, νόθευση για την αύξηση της αξίας, κιβδηλεία ή κατασκευή παραχαραγμένου νομίσματος, που καλύπτουν την

⁴² Στο Λουξεμβούργο έχει αρχίσει η διαδικασία εκπόνησης νομοθεσίας σχετικά με την ευθύνη των νομικών προσώπων.

⁴³ Στη Γαλλία έχει αρχίσει η διαδικασία εκπόνησης νομοθεσίας με βάση το άρθρο 4.

⁴⁴ Οι πίνακες 3 έως 7 θα δημοσιευθούν σε ένα άλλο "έγγραφο εργασίας της Επιτροπής".

συμπεριφορά της δόλιας κατασκευής ή αλλοίωσης⁴⁵ του νομίσματος, κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 στοιχείο α). Το Βέλγιο (μόνο για τα κέρματα), η Ελλάδα, η Ιρλανδία, η Ιταλία, το Λουξεμβούργο και η Πορτογαλία⁴⁶ προβαίνουν στη νομοθεσία τους σε διάκριση μεταξύ παραποίησης, αφενός και νόθευσης του νομίσματος, αφετέρου. Η ισπανική ποινική νομοθεσία δεν προβλέπει το αξιόποιο της δόλιας αλλοίωσης του νομίσματος. Τα κράτη μέλη προβλέπουν επίσης ποινές για τη δόλια θέση σε κυκλοφορία παραχαραγμένων νομισμάτων, συνήθως σε ευρύτερο πλαίσιο από αυτό του άρθρου 3 παράγραφος 1 στοιχείο β). Η ποινική νομοθεσία της Φινλανδίας φαίνεται ότι έχει έναν κάπως περιορισμένο ορισμό της παραχάραξης νομισμάτων⁴⁷.

Έξι κράτη μέλη (Αυστρία, Φινλανδία, Ελλάδα, Κάτω Χώρες και Πορτογαλία και, μετά την έναρξη ισχύος της σχετικής νομοθεσίας, Λουξεμβούργο) προβλέπουν ρητά το αξιόποιο της εξαγωγής, εισαγωγής και μεταφοράς παραχαραγμένων νομισμάτων, όπως ορίζεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1 στοιχείο γ) της απόφασης πλαισίου. Η Ιρλανδία τιμωρεί ρητά την παράδοση, εισαγωγή και εξαγωγή από άλλο κράτος μέλος. Άλλα κράτη μέλη έχουν ενσωματώσει το άρθρο αυτό της απόφασης πλαισίου με γενικότερους όρους ή έχουν ήδη σε ισχύ διατάξεις ποινικής νομοθεσίας που ορίζουν τη σχετική αξιόποινη συμπεριφορά με γενικότερους όρους (για παράδειγμα: Βέλγιο, Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία, Ισπανία, Σουηδία και Ηνωμένο Βασίλειο⁴⁸). Η Αυστρία και η Γερμανία χαρακτηρίζουν την πράξη της μεταφοράς ως *συνδρομή* στις πράξεις που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο γ) της απόφασης πλαισίου, πράγμα που έχει συνέπειες ως προς το επίπεδο των επιβαλλόμενων ποινών.

Η Αυστρία, η Φινλανδία, η Ελλάδα, η Γερμανία, το Λουξεμβούργο, οι Κάτω Χώρες, η Πορτογαλία, η Ισπανία και η Σουηδία αναφέρουν ρητά την κατοχή με δόλιο σκοπό μέσων που προορίζονται για την παραχάραξη νομισμάτων. Τα περισσότερα κράτη μέλη⁴⁹ προβαίνουν σε ρητή διάκριση μεταξύ "προμήθειας" και "κατοχής". Η Γαλλία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ιρλανδία έχουν υιοθετήσει μία ευρεία έννοια που καλύπτει την προμήθεια και κατοχή. Το Βέλγιο δεν χαρακτηρίζει ως αδίκημα την κατοχή που αναφέρεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο δ).

Η ποινική νομοθεσία της Δανίας δεν περιέχει ειδική αναφορά στη συμπεριφορά που αναφέρεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχεία γ) και δ), αλλά καλύπτει τις δραστηριότητες αυτές χαρακτηρίζοντάς της ως *απόπειρα* ή *συμμετοχή* στην παραχάραξη ή τη θέση σε κυκλοφορία παραχαραγμένου

---

⁴⁵ Η νομοθεσία της Δανίας, της Γαλλίας, της Αυστρίας, των Κάτω Χωρών, της Σουηδίας, της Φινλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου καλύπτει την αλλοίωση με όρους όπως κίβδηλεια και παραχάραξη. Η γερμανική ποινική νομοθεσία καλύπτει την αλλοίωση ("verfälscht"), εφόσον αυξάνει την αξία (άρθρο 146, παράγραφος), αριθ. 1 του ποινικού κώδικα.

⁴⁶ Στην πορτογαλική νομοθεσία τιμωρείται η αλλοίωση μόνο εάν καταλήγει σε αύξηση της (ονομαστικής) αξίας (άρθρο 262, παράγραφος 2). Επιπλέον, η πορτογαλική νομοθεσία τιμωρεί την υποτίμηση των κερμάτων (άρθρο 263).

⁴⁷ Η φινλανδική ποινική νομοθεσία τιμωρεί (μόνο) τη μεταβίβαση παραχαραγμένων νομισμάτων σε άλλο πρόσωπο (κεφ. 37, τμ. 1 παραγρ. 1).

⁴⁸ Η νομοθεσία του Ηνωμένου Βασιλείου αφετέρου περιέχει ειδικές διατάξεις για την εισαγωγή, φόρτωση και εκφόρτωση καθώς και την εξαγωγή παραχαραγμένων νομισμάτων.

⁴⁹ Ο ισπανικός ποινικός κώδικας (άρθρο 400) καλύπτει την "κατασκευή" και την "κατοχή" αυτών των μέσων και εργαλείων.

νομίματος, πράγμα που μπορεί να έχει συνέπειες ως προς το επίπεδο των προβλεπόμενων ποινών.

Ορισμένα κράτη μέλη (Γαλλία, Γερμανία, και Λουξεμβούργο) έχουν προτείνει – σύμφωνα με τις εθνικές τους νομοθετικές διαδικασίες – να αναφέρονται ειδικά στις ποινικές τους νομοθεσίες τα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών ως μέσα που προορίζονται για την παραχάραξη νομίματος, καθώς και τα συστατικά του νομίματος (όπως τα ολογραφήματα) που χρησιμεύουν για την προστασία έναντι της παραχάραξης, ώστε να είναι σύμφωνες με το άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο δ). Η Αυστρία⁵⁰, η Ιταλία⁵¹, οι Κάτω Χώρες⁵² και η Ισπανία⁵³ έχουν νομοθεσίες που καλύπτουν ειδικά κάθε ένα από αυτά τα αδικήματα. Η ελληνική ποινική νομοθεσία καλύπτει τα αδικήματα του άρθρου 3 παράγραφος 1 στοιχείο δ). Άλλα κράτη μέλη, όπως το Βέλγιο, έχουν ενσωματώσει το άρθρο αυτό υιοθετώντας γενικότερες έννοιες ή χρησιμοποιώντας πολύ ευρεία και γενική διατύπωση στις νομοθεσίες τους, όπως το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ιρλανδία. Η Πορτογαλία, η Φινλανδία και η Σουηδία χαρακτηρίζουν την πράξη που ορίζεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο δ) ως *προπαρασκευαστική* (του εγκλήματος) της παραχάραξης, πράγμα που έχει συνέπειες ως προς το επίπεδο των επιβαλλόμενων ποινών.

Όλα τα κράτη μέλη – στο βαθμό που έχουν καταστήσει αξιόποινες τις συμπεριφορές που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 – διαθέτουν γενικές διατάξεις περί συμμετοχής, ηθικής αυτουργίας και απόπειρας στις ποινικές τους νομοθεσίες ή στο *common law*, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 2. Οι διατάξεις περί παραχάραξης στις ποινικές νομοθεσίες (νομοσχέδια) πολλών κρατών μελών παραπέμπουν στις γενικές διατάξεις περί συμμετοχής, ηθικής αυτουργίας και απόπειρας του ποινικού τους κώδικα. Ορισμένα κράτη μέλη έχουν θεσπίσει γενικές διατάξεις που εφαρμόζονται (αυτομάτως) στα αδικήματα της παραχάραξης (όπως για παράδειγμα η Ισπανία ή η Ιρλανδία που έχει σύστημα *common law*).

Επαναλαμβάνεται ότι σκοπός της απόφασης πλαισίου είναι η προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών και τα θέματα που ρυθμίζει δεν θα πρέπει να περιορίζονται στα προβλεπόμενα από τη σύμβαση του 1929 (βλ. ανωτέρω κεφάλαιο 2, παράγραφος 2.1). Στο άρθρο 3 παράγραφος 1 περιγράφονται με ακριβή και σαφή διατύπωση οι πράξεις που θα πρέπει να καταστούν αξιόποινες βάσει της εθνικής νομοθεσίας.

Ορισμένα κράτη μέλη θεωρούν ότι οι γενικά διατυπωμένες διατάξεις ή οι γενικοί ορισμοί, όροι ή έννοιες που περιέχουν οι νομοθεσίες τους είναι σύμφωνες με την απόφαση πλαίσιο. Με βάση ένα από τα προαναφερθέντα κριτήρια αξιολόγησης, μπορεί να αρκεί ένα γενικό νομικό πλαίσιο (όπως, κατά περίπτωση, ήδη υπάρχουντα

---

⁵⁰ Η Αυστρία έχει προσαρμόσει την ποινική της νομοθεσία ώστε να καλύπτονται τα συστατικά, όπως τα ολογραφήματα, για την προστασία έναντι της παραχάραξης: τα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών καλύπτονται με όρους όπως "Mittel" ή "Werkzeug".

⁵¹ Η ιταλική νομοθεσία καλύπτει με ευρεία διατύπωση τα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών, και έχει προσαρμόσει τη νομοθεσία της ώστε να καλύπτονται τα συστατικά για την προστασία έναντι της παραχάραξης, όπως τα ολογραφήματα.

⁵² Οι Κάτω Χώρες έχουν προσαρμόσει τον ποινικό τους κώδικα ώστε να καλύπτει τα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών: τα ολογραφήματα θεωρήθηκε ότι καλύπτονται από την ισχύουσα ποινική νομοθεσία (άρθρο 214).

⁵³ Η ισπανική νομοθεσία αναφέρει ειδικά τα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών και έμμεσα μόνο καλύπτει τα μέσα για την προστασία έναντι της παραχάραξης.

μέτρα), εφόσον εξασφαλίζεται πλήρης εφαρμογή της οδηγίας κατά τρόπο σαφή και ακριβή. Για λόγους σαφήνειας και ακρίβειας, εκείνα τα κράτη μέλη που έχουν ρητά περιλάβει στον ποινικό τους κώδικα την συμπεριφορά που πρέπει να καταστεί αξιόποινη σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1 στοιχεία α) και δ), έχουν αναμφίβολα συμμορφωθεί από την άποψη αυτή με την απόφαση πλαίσιο. Αυτά τα κράτη μέλη, επίσης, μπορούν καλύτερα να ανταποκριθούν στην απαίτηση της ασφάλειας του δικαίου (κεφάλαιο 1, παράγραφος 1.2.2., κριτήριο 2).

2.2.3. *Πρόσθετες αξιόποινες πράξεις (άρθρο 4) και νομίσματα που δεν έχουν ακόμη εκδοθεί αλλά προορίζονται να κυκλοφορήσουν (άρθρο 5): Πίνακας 4*

Δώδεκα κράτη μέλη ανέφεραν ότι οι ποινικοί τους κώδικες εξασφαλίζουν το αξιόποινο της παράνομης κατασκευής νομισμάτων με τη χρήση νόμιμων εγκαταστάσεων και υλικού, κατά την έννοια του άρθρου 4. Τα κράτη μέλη συμμορφώνονται με το άρθρο αυτό είτε τροποποιώντας την ποινική τους νομοθεσία για τον σκοπό αυτό (όπως η Αυστρία και η Ιρλανδία) είτε υιοθετώντας έναν ευρύ ορισμό της παραχάραξης, όπου περιλαμβάνεται η παράνομη χρήση νόμιμων εγκαταστάσεων για την παραγωγή χρήματος. Η γαλλική⁵⁴, η ιταλική, η πορτογαλική και η ισπανική ποινική νομοθεσία δεν περιέχουν ειδικές διατάξεις για το αξιόποινο της συμπεριφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 4.

Ελάχιστα κράτη μέλη (Δανία, Γερμανία, Κάτω Χώρες, Ισπανία⁵⁵, Φινλανδία και – σε κάποιο βαθμό – Ηνωμένο Βασίλειο⁵⁶) μπόρεσαν να τηρήσουν την προθεσμία που αναφέρεται στο άρθρο 11 παράγραφος 1 και να λάβουν μέτρα σε συμμόρφωση με το άρθρο 5 στοιχείο α) μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2000. Τα περισσότερα κράτη μέλη, ωστόσο, έχουν προετοιμάσει ή λάβει μέτρα για να καλύψουν τις εγκληματικές δραστηριότητες που αναφέρονται στα άρθρα 3 και 4, εξασφαλίζοντας έτσι την ποινική προστασία του ευρώ προτού ακόμη τεθεί σε κυκλοφορία.

Επτά κράτη μέλη (Βέλγιο, Φινλανδία, Γαλλία, Ελλάδα, Κάτω Χώρες, Πορτογαλία και Σουηδία) έχουν τροποποιήσει την ποινική τους νομοθεσία ώστε να είναι σύμφωνη με το άρθρο 5 στοιχείο β). Η Αυστρία, η Δανία, η Γερμανία, η Ισπανία και το Ηνωμένο Βασίλειο φαίνεται ότι διαθέτουν νομοθεσία που ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 5 στοιχείο β). Η Ελλάδα, η Ιρλανδία και το Λουξεμβούργο θα συμμορφωθούν με τη διάταξη αυτή μετά την έναρξη ισχύος της σχετικής νομοθεσίας τους. Η ιταλική νομοθεσία δεν περιέχει ειδικές διατάξεις για την ενσωμάτωση του άρθρου 5 στοιχείο β).

2.2.4. *Ποινές (άρθρο 6): Πίνακας 5*

Σχεδόν όλα τα κράτη μέλη ανταποκρίθηκαν με επιτυχία⁵⁷ στην υποχρέωση που επιβάλλει το άρθρο 6 παράγραφος 2, σύμφωνα με το οποίο η δόλια κατασκευή ή αλλοίωση νομίσματος που προβλέπεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο α)

⁵⁴ Η Γαλλία εκπονεί νέα νομοθεσία για να συμμορφωθεί με το άρθρο 4.

⁵⁵ Η ισπανική νομοθεσία ήταν ήδη σε ισχύ πριν από την έκδοση της απόφασης πλαισίου.

⁵⁶ Η νομοθεσία του Ηνωμένου Βασιλείου προβαίνει σε διάκριση μεταξύ χαρτονομισμάτων και κερμάτων. Τα χαρτονομίσματα καλύπτονται – πριν από την 1.1.2002 – από τις διατάξεις για το έγκλημα της forgery: τα κέρματα από τις διατάξεις για το έγκλημα της counterfeiting.

⁵⁷ Σημ: σε ορισμένα κράτη μέλη, όπως στο Λουξεμβούργο και την Ιρλανδία, δεν έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία τυπικής θέσπισης εθνικής νομοθεσίας. Η πορτογαλική νομοθεσία προβλέπει (μόνο) στην περίπτωση του άρθρου 263 του ποινικού κώδικα χαμηλότερη ποινή (αλλοίωση της εσωτερικής αξίας του νομίσματος).

τιμωρείται με ποινές φυλάκισης, η μέγιστη των οποίων δεν είναι κατώτερη των οκτώ ετών. Δεδομένου ότι η ισπανική νομοθεσία δεν προβλέπει τιμωρία της αλλοίωσης νομίσματος, κατά συνέπεια δεν μπορεί να επιβληθεί καμία ποινή. Η Σουηδία προβλέπει ποινή μέχρι οκτώ ετών μόνο εάν το έγκλημα είναι *σοβαρό* ("gross"). Η Φινλανδία προβλέπει μόνο σε περίπτωση *διακεκριμένης* παραχάραξης ελάχιστη ανώτατη ποινή οκτώ ετών (στην πραγματικότητα δέκα ετών).

Το άρθρο 6 παρέχει κάποιο βαθμό διακριτικής ευχέρειας στα κράτη μέλη. Το ζήτημα της προσέγγισης των ποινών είναι δύσκολο, όπως αναλύεται και στην ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την πρόοδο όσον αφορά τη δημιουργία ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης στην Ευρωπαϊκή Ένωση⁵⁸. Στην ανακοίνωση αυτή η Επιτροπή επισημαίνει ότι, όσον αφορά την προσέγγιση των ποινικών νομοθεσιών στη βάση του Τάμπερε, τα κυριότερα προβλήματα συνδέονται με το επίπεδο των ποινών⁵⁹.

Όπως φαίνεται στον πίνακα 5, η ενσωμάτωση του άρθρου 6 που αφορά τις ποινικές κυρώσεις παρουσιάζει μεγάλη ανομοιογένεια.

Πολλά κράτη μέλη προβλέπουν ανώτατες ποινές φυλάκισης (σε σχέση με την παραχάραξη γενικά, που αναφέρεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο α): Η Σουηδία επιβάλλει ανώτατη ποινή φυλάκισης 8 ετών για σοβαρές περιπτώσεις παραχάραξης· οι Κάτω Χώρες, 9 ετών· η Αυστρία, η Φινλανδία (για διακεκριμένη παραχάραξη), το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ιρλανδία προβλέπουν ανώτατη ποινή 10 ετών· η Δανία, η Ιταλία και η Πορτογαλία, 12 ετών· η Γερμανία και το Λουξεμβούργο (τραπεζογραμμάτια): 15 ετών· το Βέλγιο (τραπεζογραμμάτια): 20 ετών· η Γαλλία: 30 ετών· η Ελλάδα έχει ένα σύστημα ποινής κάθειρξης τουλάχιστον 10 ετών· η Ισπανία προβλέπει ποινή φυλάκισης μεταξύ 8 ετών (ελάχιστη) και 12 ετών (μέγιστη).

Έξι κράτη μέλη προβλέπουν μόνο ποινές φυλάκισης. Τα άλλα εννέα κράτη μέλη έχουν επίσης τη δυνατότητα επιβολής χρηματικών ποινών.

Η Γαλλία, η Ιταλία, το Λουξεμβούργο και η Ισπανία έχουν ένα σύστημα ποινής φυλάκισης που συνδυάζεται με χρηματική ποινή· το Βέλγιο έχει ένα σύστημα ποινών φυλάκισης, με παράλληλη επιβολή ποινής στέρησης των πολιτικών δικαιωμάτων και, για ήσσονος σημασίας αδικήματα, προβλέπει ένα συνδυασμό χρηματικής ποινής και/ή ποινής φυλάκισης· το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ιρλανδία έχουν ένα σύστημα που επιτρέπει την επιλογή μεταξύ ποινής φυλάκισης ή χρηματικής ποινής ή συνδυασμού και των δύο· η πορτογαλική νομοθεσία τιμωρεί ορισμένα αδικήματα μόνο με φυλάκιση, ενώ άλλα με φυλάκιση ή χρηματική ποινή και άλλα μόνο με χρηματική ποινή. Οι Κάτω Χώρες έχουν ένα σύστημα που επιτρέπει επιλογή μεταξύ ποινής φυλάκισης ή χρηματικής ποινής ή συνδυασμό και των δύο. Οι χρηματικές ποινές ποικίλλουν, για παράδειγμα, από απεριόριστη χρηματική ποινή (Ιρλανδία) έως 30.000 ευρώ (Γαλλία) στην περίπτωση του άρθρου 3 παράγραφος 1 στοιχείο

---

⁵⁸ Εξαμηνιαία ενημέρωση του πίνακα αποτελεσμάτων για την παρακολούθηση της προόδου όσον αφορά τη δημιουργία ενός χώρου "ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης" στην Ευρωπαϊκή Ένωση (δεύτερο εξάμηνο 2001) COM (2001) 628 τελικό.

⁵⁹ Ο.π. σ. 5.

δ). Οι χρηματικές ποινές μπορούν επίσης να είναι ανάλογες με το ποσό που αποτέλεσε αντικείμενο παραχάραξης (για παράδειγμα στην Ισπανία⁶⁰).

Γενικά, τα κράτη μέλη προβαίνουν σε διάκριση μεταξύ σοβαρών και ήσσονος σημασίας αδικημάτων που σχετίζονται με την παραχάραξη. Η Ελλάδα και η Φινλανδία, για παράδειγμα, προβλέπουν σε περίπτωση "ελαφρών περιπτώσεων παραχάραξης" τη δυνατότητα μικρότερων ποινών. Το Βέλγιο, η Ισπανία και η Πορτογαλία έχουν θεσπίσει ένα ήσσονος σημασίας αδίκημα δόλιας κυκλοφορίας παραχαραγμένων νομισμάτων, εφόσον ο δράστης έχει δεχθεί καλόπιστα το παραχαραχθέν νόμισμα. Τα περισσότερα κράτη μέλη επίσης τιμωρούν το αδίκημα που αναφέρεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο δ) με χαμηλότερες ποινές από αυτά που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχεία α) και β). Επιπλέον, οι ποινές που μπορούν να επιβληθούν για τα αδικήματα του άρθρου 3 παράγραφος 2 είναι χαμηλότερες από εκείνες που επιβάλλονται για το αναφερόμενο στο άρθρο 3 παράγραφος 1.

Με βάση το άρθρο 6 παράγραφος 1, και έχοντας υπόψη ότι οι ποινικές κυρώσεις θα πρέπει να είναι τουλάχιστον ανάλογες, τα κράτη μέλη πρέπει επί πλέον να προβλέψουν κυρώσεις, περιλαμβανομένων στερητικών της ελευθερίας ποινών που μπορεί να οδηγήσουν σε έκδοση. Σύμφωνα με την ευρωπαϊκή σύμβαση περί εκδόσεως του 1957 θα πρέπει να προβλέπουν ποινές φυλάκισης το ανώτατο όριο των οποίων πρέπει να είναι τουλάχιστον ενός έτους⁶¹.

Σχεδόν όλα τα κράτη μέλη (εκτός της Ιρλανδίας και του Λουξεμβούργου, των οποίων η νομοθεσία δεν έχει ακόμη αρχίσει να ισχύει, και της Ισπανίας, που δεν έχει προβλέψει ποινές για την αλλοίωση νομίσματος) έχουν προβλέψει για την περίπτωση του άρθρου 3 παράγραφος 1 στοιχείο α), ποινές φυλάκισης το ανώτατο όριο των οποίων είναι τουλάχιστον 8 έτη, και ως εκ τούτου υπάρχει δυνατότητα έκδοσης (βλ. πίνακα 5). Η Αυστρία, η Δανία, η Φινλανδία, οι Κάτω Χώρες, το Λουξεμβούργο⁶², η Ισπανία και το Ηνωμένο Βασίλειο επιτρέπουν βάσει των νομοθεσιών τους έκδοση για τα αδικήματα που αναφέρονται στα άρθρα 3 παράγραφος 1 στοιχεία β), γ) και δ), 3 παράγραφος 2, 4 και 5. Η Γαλλία και η Γερμανία, στην περίπτωση του άρθρου 3, παράγραφος 1 στοιχείο δ), και η Ιρλανδία στις περιπτώσεις των άρθρων 3 έως 5, έχουν θεσπίσει νομοθεσία που δεν έχει ακόμη τεθεί σε ισχύ. Η Ιταλία δεν ενσωμάτωσε στη νομοθεσία της το άρθρο 4, και κατά συνέπεια δεν προέβλεψε σχετική ποινή. Η ιταλική νομοθεσία δεν επιτρέπει – μόνο ως προς το σημείο αυτό – την έκδοση. Η πορτογαλική νομοθεσία δεν προβλέπει έκδοση στην περίπτωση του αδικήματος που αναφέρεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1

⁶⁰ Το ύψος της χρηματικής ποινής μπορεί να κυμαίνεται από το ποσό της ονομαστικής αξίας των παραχαραγμένων νομισμάτων (ελάχιστο) έως το δεκαπλάσιό της (μέγιστη).

⁶¹ "Έκδοσις ενεργείται δια πράξεις κολασίμους υπό των νόμων του αιτούντος μέρους και του μέρους παρ' ου ζητείται η έκδοσις, αίτινες τιμωρούνται δια ποινής στερήσεως της ελευθερίας ή δια μέτρου ασφαλείας, ανώτατου ορίου ενός τουλάχιστον έτους ή αυστηροτέρας ποινής. Οσάκις έλαβεν χώραν καταδίκη εις ποινής ή υπεβλήθη μέτρον ασφαλείας εις το έδαφος του αιτούντος μέρους η απαγγελθείσα κύρωσις δέον να είναι διαρκείας τεσσάρων μηνών κατ' ελάχιστον όριον." (Άρθρο 2, παράγραφος 1 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Εκδόσεως).

Ορισμένα κράτη μέλη (Δανία, Φινλανδία, Σουηδία και Πορτογαλία) έχουν διατυπώσει επιφυλάξεις για τη σύμβαση, σύμφωνα με την οποία έκδοση επιτρέπεται μόνον όταν η ποινή υπερβαίνει τη φυλάκιση ενός έτους (Γαλλία: 2 έτη). Η εθνική νομοθεσία περί εκδόσεως δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη παρά μόνο σε εκείνες τις (ελάχιστες) περιπτώσεις κρατών μελών που έχουν κοινοποιήσει στην Επιτροπή σχετικές διατάξεις βάσει του άρθρου 11 της απόφασης πλαισίου.

⁶² Ο.π.

στοιχείο δ). Η βελγική, ισπανική, ελληνική και πορτογαλική ποινική νομοθεσία προβλέπουν επίσης ποινές για ορισμένα ήσσονος σημασίας αδικήματα για τα οποία δεν χωρεί έκδοση.

Το ερώτημα κατά πόσον οι ποινικές κυρώσεις που ισχύουν στα κράτη μέλη είναι αρκετά αποτρεπτικές, θα μπορούσε, σε ένα πρώτο στάδιο, να απαντηθεί καταφατικά, δεδομένου ότι σχεδόν όλα τα κράτη μέλη έχουν προβλέψει για την πράξη της παραχάραξης γενικά, όπως αναφέρεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο α), (ανώτατη) ποινή φυλάκισης τουλάχιστον 8 ετών, σε ορισμένες δε περιπτώσεις πολύ μεγαλύτερη. Η πιθανότητα ανίχνευσης των αξιόποινων πράξεων, το είδος της δίωξης (υποχρεωτική ή προαιρετική) και η πρακτική επιβολής ποινών από τα δικαστήρια κάθε κράτους μέλους αναμφίβολα έχουν επιπτώσεις στον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν οι ποινές, ιδιαίτερα κατά πόσον θεωρούνται πραγματικά αποτρεπτικές και αποτελεσματικές.

Επισημαίνεται ότι στη διάρκεια του έτους αυτού αναμένεται να εγκριθεί από το Συμβούλιο μία πρόταση για απόφαση πλαίσιο σχετικά με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, που αποσκοπεί στην αντικατάσταση των διαδικασιών έκδοσης μεταξύ των κρατών μελών.

2.2.5. Δικαιοδοσία (άρθρο 7): Πίνακας 6

Όλα τα κράτη μέλη φαίνεται ότι έχουν συμμορφωθεί με την υποχρέωση του άρθρου 7 παράγραφος 1. Τουλάχιστον εννέα κράτη μέλη που έχουν υιοθετήσει το ευρώ διαθέτουν νομοθεσία σε ισχύ η οποία είναι σύμφωνη με το άρθρο 7 παράγραφος 2, ενώ τρία άλλα κράτη μέλη (Ιρλανδία, Γαλλία και Λουξεμβούργο) που έχουν υιοθετήσει το ευρώ, έχουν εκπονήσει νομοθεσία προκειμένου να συμμορφωθούν πλήρως με το άρθρο 7 παράγραφος 2, η οποία δεν έχει ακόμη αρχίσει να ισχύει.

2.2.6. Ευθύνη νομικών προσώπων και κυρώσεις (άρθρα 8 και 9): Πίνακας 7

Τα άρθρα 8 και 9 έχουν διατυπωθεί – εκτός από τα αδικήματα που καλύπτουν – στο πρότυπο των άρθρων 3 και 4 του δεύτερου πρωτοκόλλου της 19ης Ιουνίου 1997 στη σύμβαση για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁶³. Αναφερόμενη στη δυνατότητα που παρέχει το άρθρο 18 παράγραφος 2 του δεύτερου πρωτοκόλλου να μην δεσμεύεται από τα άρθρα 3 και 4 του πρωτοκόλλου αυτού για πέντε χρόνια, η Αυστρία επιβεβαίωσε τη δήλωσή της⁶⁴ ότι θα εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει βάσει των άρθρων 8 και 9 της απόφασης πλαισίου εντός του ίδιου χρονικού διαστήματος. Η Αυστρία, ως εκ τούτου, δεν έχει ακόμη ενσωματώσει τα άρθρα αυτά στην εθνική της νομοθεσία. Το Λουξεμβούργο δεν έχει ακόμη ολοκληρώσει τη διαδικασία της εκπόνησης νομοσχεδίου για την καθιέρωση της αρχής της ευθύνης των νομικών προσώπων. Η Ιρλανδία διαθέτει νομοθεσία σύμφωνη με τα άρθρα 8 και 9, η οποία δεν έχει ακόμη αρχίσει να ισχύει. Η Γερμανία εκπονεί νομοθεσία για να συμμορφωθεί πλήρως με το άρθρο 8. Το Ηνωμένο Βασίλειο δεν φαίνεται να προβλέπει την ευθύνη των νομικών προσώπων και τις σχετικές κυρώσεις, όπως αναφέρεται στα άρθρα 8, παράγραφος 2 και 9, ενώ η Πορτογαλία και η Ισπανία δεν έχουν ακόμα ενσωματώσει τα άρθρα 8 και 9.

⁶³ EE C 221, 19.7.1997, σ. 11.

⁶⁴ Βλ. EE L 140, 14.6.2000, σ. 3.

Εννέα κράτη μέλη (Βέλγιο, Δανία, Γερμανία⁶⁵, Ελλάδα, Γαλλία, Ιταλία, Κάτω Χώρες, Σουηδία και Φινλανδία) έχουν νομοθεσία που εξασφαλίζει την ευθύνη των νομικών προσώπων για τα αδικήματα που αναφέρονται στα άρθρα 3 έως 5 και που διαπράττονται προς όφελός τους από πρόσωπα που κατέχουν διευθυντική θέση εντός αυτών. Τα κράτη μέλη αυτά έχουν επίσης θεσπίσει τη νομική δυνατότητα να υπέχει ευθύνη ένα νομικό πρόσωπο σε περίπτωση που η έλλειψη εποπτείας ή ελέγχου από τη διοίκησή του κατέστησαν δυνατή την τέλεση μιας από τις αξιόποινες πράξεις που αναφέρονται στα άρθρα 3 έως 5.

Τα οκτώ κράτη μέλη τα οποία διαθέτουν σχετική νομοθεσία, έχουν προβλέψει τη δυνατότητα επιβολής διοικητικών ή χρηματικών ποινών και (σε ορισμένες περιπτώσεις) άλλων μέτρων, όπως δικαστική διαταγή λύσης και εκκαθάρισης ή διοικητικές κυρώσεις και κυρώσεις του εμπορικού δικαίου. Στον πίνακα 7 αναφέρεται αυτό το ευρύ φάσμα διοικητικών, αστικών και ποινικών κυρώσεων ή μέτρων.

Το Βέλγιο έχει ένα σύστημα χρηματικών ποινών και ειδικών μέτρων δήμευσης, μεταξύ των οποίων δικαστική λύση του νομικού προσώπου. Η Δανία φαίνεται ότι προβλέπει μόνο χρηματικές ποινές. Η Γαλλία επίσης προβλέπει δυνατότητα χρηματικής ποινής, διάφορα (ποινικά) μέτρα, όπως θέση του νομικού προσώπου υπό δικαστική εποπτεία για τουλάχιστον 5 έτη και ειδικό ποινικό μέτρο δήμευσης. Η Γερμανία χρησιμοποιεί ένα σύστημα διοικητικών κυρώσεων που μπορούν να συνδυαστούν, για παράδειγμα, με κυρώσεις του εμπορικού δικαίου, όπως – σε σοβαρές περιπτώσεις – λύση και εκκαθάριση της εταιρείας. Η ιταλική ποινική νομοθεσία προβλέπει χρηματικές ποινές και ειδικά μέτρα, όπως αποκλεισμό από δημόσιες παροχές. Στις Κάτω Χώρες μπορούν να επιβληθούν κυρώσεις που κυμαίνονται από χρηματικές ποινές 1 εκατ. NLG (454.545,45) έως ειδικά μέτρα, μεταξύ των οποίων στέρηση παρανόμως ληφθεισών παροχών. Στη Σουηδία υπάρχει δυνατότητα επιβολής χρηματικής ποινής μέχρι 3 εκατ. SEK (319.829,42). Η Φινλανδία προβλέπει πρόστιμα και διάφορα διοικητικά μέτρα.

Τα προαναφερθέντα κράτη μέλη φαίνεται να έχουν συμμορφωθεί με το άρθρο 9 παράγραφος 1, που αφήνει στη διακριτική τους ευχέρεια την επιβολή, πέραν των χρηματικών ποινών, και ειδικών μέτρων. Σχετικά μ' αυτό, στον πίνακα 7 φαίνεται ότι αυτά τα κράτη μέλη έχουν λάβει τα αναγκαία μέτρα που εξασφαλίζουν την τιμωρία ενός νομικού προσώπου που υπέχει ευθύνη σύμφωνα με το άρθρο 8 παράγραφος 2 με αποτελεσματικές, ανάλογες και αποτρεπτικές κυρώσεις ή μέτρα.

3. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

3.1. Γενικά

- Τα κράτη μέλη δεν διαβίβασαν εγκαίρως στην Επιτροπή όλα τα σχετικά κείμενα των διατάξεων με τις οποίες ενσωματώνουν στην εθνική τους νομοθεσία την απόφαση πλαίσιο. Ως εκ τούτου, η εκτίμηση των πραγματικών δεδομένων και τα

---

⁶⁵ Η Γερμανία εκπονεί μία τροποποίηση με την οποία θα ενσωματώσει το άρθρο 8, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, συμπληρώνοντας το άρθρο 30 «Gesetz über Ordnungswidrigkeiten» που αφορά την ευθύνη των νομικών προσώπων.

συνακόλουθα συμπεράσματα βασίζονται, σε πολλές περιπτώσεις, σε ελλιπή στοιχεία.

- Για να εξασφαλισθεί η ποινική προστασία του ευρώ ενόψει της θέσης του σε κυκλοφορία από την 1η Ιανουαρίου 2002, είναι ιδιαίτερα σημαντική η έγκαιρη λήψη από τα κράτη μέλη των αναγκαίων μέτρων συμμόρφωσης με την απόφαση πλαίσιο.

Όπως και οι οδηγίες, οι αποφάσεις πλαίσια πρέπει να ενσωματώνονται εντός της προθεσμίας που προβλέπεται σ' αυτές. Η αναγκαία εθνική νομοθεσία για τη συμμόρφωση με την απόφαση πλαίσιο θα έπρεπε επομένως να έχει θεσπιστεί και τεθεί σε ισχύ.

Πέντε κράτη μέλη (Αυστρία, Δανία, Κάτω Χώρες, Φινλανδία και Σουηδία) μπόρεσαν να λάβουν όλα τα μέτρα για να συμμορφωθούν πλήρως με τις αποφάσεις της απόφασης πλαισίου εντός της προθεσμίας του άρθρου 11 παράγραφος 1 (με εξαίρεση το άρθρο 5 στοιχείο α), με το οποίο θα έπρεπε να συμμορφωθούν πριν από τις 31.12.2000) μέχρι τις 29 Μαΐου 2001. Τέσσερα κράτη μέλη (Βέλγιο, Ελλάδα, Ιταλία και Πορτογαλία) θέσπισαν μέτρα για την ενσωμάτωση της απόφασης πλαισίου μετά τη λήξη της προθεσμίας αυτής.

Τέσσερα κράτη μέλη (Γερμανία, Γαλλία, Ιρλανδία και Λουξεμβούργο) έλαβαν μέτρα τα οποία δεν έχουν ακόμη τεθεί σε ισχύ. Στην περίπτωση της Γερμανίας και της Γαλλίας τα μέτρα αυτά αφορούν ορισμένες διατάξεις της απόφασης πλαισίου. Δύο κράτη μέλη (Ισπανία και Ηνωμένο Βασίλειο) δεν φαίνεται να έχουν λάβει ακόμη όλα τα μέτρα για να συμμορφωθούν πλήρως με την απόφαση πλαίσιο.

- Τα κράτη μέλη προσαρμόζουν τις εθνικές τους ποινικές νομοθεσίες ή τον ποινικό τους κώδικα (ή τον κώδικα ποινικής δικονομίας) με διατάξεις δεσμευτικής ισχύος, ούτως ώστε να ενσωματώσουν τα άρθρα 3 έως 7 της απόφασης πλαισίου. Η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο εξασφαλίζουν επίσης προστασία βάσει του common law.
- Η εφαρμογή του άρθρου 11 παράγραφος 2 θα πρέπει να βελτιωθεί, και πρωτίστως να υποβληθούν στα όργανα της Κοινότητας σε τυποποιημένη βάση και έγκαιρα τα κείμενα ενσωμάτωσης της απόφασης πλαισίου.

3.2. Ειδικά θέματα

Άρθρο 2

Όλα τα κράτη μέλη έχουν πλέον προσχωρήσει (Σουηδία) ή θα προσχωρήσουν πολύ σύντομα (Λουξεμβούργο) στη σύμβαση του 1929 σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2 της απόφασης πλαισίου.

Άρθρο 3

Τα περισσότερα κράτη μέλη διαθέτουν νομοθεσία που είναι σύμφωνη με το άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχεία α) και β). Η ισπανική ποινική νομοθεσία δεν προβλέπει ποινές για τη δόλια αλλοίωση νομίσματος. Η ποινική νομοθεσία της Φινλανδίας φαίνεται ότι έχει έναν

κάπως περιορισμένο ορισμό της παραχάραξης νομισμάτων. Η Ιρλανδία και το Λουξεμβούργο έχουν εκπονήσει ειδική νομοθεσία για τη συμμόρφωση με τις διατάξεις αυτές.

Τα κράτη μέλη εκείνα που έχουν θεσπίσει ρητές διατάξεις στους ποινικούς τους κώδικες σχετικά με τις πράξεις που πρέπει να καταστούν αξιόποινες σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχεία γ) και δ), έχουν αναμφίβολα συμμορφωθεί – από άποψη σαφήνειας και ακρίβειας – στο σημείο αυτό με την απόφαση πλαίσιο.

Το Λουξεμβούργο έχει εκπονήσει σχετική νομοθεσία. Η Γαλλία, η Γερμανία και το Λουξεμβούργο έχουν εκπονήσει ειδικές διατάξεις στην ποινική τους νομοθεσία που αναφέρονται στα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών ως μέσα που προορίζονται για την παραχάραξη νομίσματος και στα συστατικά του νομίσματος (όπως στα ολογραφήματα) που χρησιμεύουν για την προστασία έναντι της παραχάραξης, προκειμένου να συμμορφωθούν με το άρθρο 1 παράγραφος 1 στοιχείο δ).

Η Αυστρία και η Γερμανία έχουν χαρακτηρίσει την πράξη της μεταφοράς παραχαραγμένων νομισμάτων ως *συνδρομή* στην πράξη που αναφέρεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο γ) της απόφασης πλαισίου. Η Δανία τιμωρεί τις πράξεις που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχεία γ) και δ) χαρακτηρίζοντάς τις ως *απόπειρα* ή *συμμετοχή* στην παραχάραξη ή τη θέση σε κυκλοφορία παραχαραγμένου νομίσματος. Η Πορτογαλία, η Φινλανδία και η Σουηδία τιμωρούν την πράξη που αναφέρεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο δ) ως *προπαρασκευαστική* ενέργεια (του εγκλήματος) της παραχάραξης. Οι χαρακτηρισμοί αυτοί μπορεί να έχουν συνέπειες ως προς το επίπεδο των επιβαλλομένων ποινών.

Άρθρο 4

Τα περισσότερα κράτη μέλη συμμορφώνονται είτε ρητά είτε – στις περισσότερες περιπτώσεις – σιωπηρά με το άρθρο 4. Η Ιταλία, η Πορτογαλία και η Ισπανία δεν φαίνεται να έχουν ενσωματώσει το άρθρο 4. Η Γαλλία εκπονεί ειδικό μέτρο για τη συμμόρφωση με το άρθρο αυτό.

Άρθρο 5

Μόνο έξι κράτη μέλη (Δανία, Γερμανία, Κάτω Χώρες, Ισπανία, Φινλανδία και Ηνωμένο Βασίλειο – σε κάποιο βαθμό) μπόρεσαν να τηρήσουν την προθεσμία που αναφέρεται στο άρθρο 11 παράγραφος 1 και έλαβαν μέτρα για τη συμμόρφωση με το άρθρο 5 στοιχείο α) μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2000.

Τα περισσότερα κράτη μέλη φαίνεται ότι έχουν νομοθετικές διατάξεις που είναι σύμφωνες με το άρθρο 5 στοιχείο β). Η Ιρλανδία και το Λουξεμβούργο έχουν εκπονήσει νομοθεσία για τον σκοπό αυτό. Η ιταλική νομοθεσία δεν έχει καμία ειδική διάταξη σύμφωνη με το άρθρο 5 στοιχείο β).

Άρθρο 6

Η ενσωμάτωση του άρθρου 6 που αφορά τις ποινές παρουσιάζει μεγάλη ανομοιογένεια.

Σχεδόν όλα τα κράτη μέλη έχουν ή θα έχουν, όταν οι σχετικές διατάξεις της νομοθεσίας τους τεθούν σε ισχύ, επιτύχει να συμμορφωθούν με το άρθρο 6 παράγραφος 2, που τους επιβάλλει να τιμωρούν τη δόλια κατασκευή ή αλλοίωση νομίσματος που προβλέπεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο α), με ποινές φυλάκισης, η μέγιστη των οποίων δεν θα είναι κατώτερη των οκτώ ετών. Δεδομένου ότι η ισπανική νομοθεσία δεν τιμωρεί την αλλοίωση νομίσματος, κατά συνέπεια δεν μπορεί να επιβληθεί καμία ποινική κύρωση ούτε χωρεί έκδοση στις περιπτώσεις αυτές. Η Σουηδία και η Φινλανδία προβλέπουν μόνο για σοβαρές περιπτώσεις μέγιστες ποινές οκτώ και δέκα ετών αντίστοιχα.

Σε μία πρώτη φάση, το ερώτημα κατά πόσον οι ποινικές κυρώσεις που εφαρμόζονται στα κράτη μέλη είναι αρκετά αποτρεπτικές μπορεί να απαντηθεί καταφατικά, δεδομένου ότι όλα τα κράτη μέλη προβλέπουν για την πράξη της παραχάραξης γενικά, όπως αναφέρεται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο α) (μέγιστη) ποινή φυλάκισης τουλάχιστον οκτώ ετών και σε ορισμένες περιπτώσεις πολύ μεγαλύτερη. Η πιθανότητα ανίχνευσης των αξιόποινων πράξεων, το είδος της δίωξης (υποχρεωτική ή προαιρετική) και η πρακτική επιβολής των ποινών από τα δικαστήρια κάθε κράτους μέλους επιδρούν αναμφίβολα στον τρόπο λειτουργίας των ποινών, ιδίως κατά πόσον θεωρούνται πράγματι αποτρεπτικές και αποτελεσματικές.

Τα περισσότερα κράτη μέλη έχουν – ή θα αποκτήσουν μετά την ολοκλήρωση της σχετικής νομοθετικής διαδικασίας – νομοθεσία που επιτρέπει την έκδοση στις περιπτώσεις των αδικημάτων που αναφέρονται στα άρθρα 3 παράγραφος 1 στοιχεία β), γ) και δ), 3 παράγραφος 2, 4 και 5.

Όταν ένα κράτος μέλος χαρακτηρίζει ορισμένη συμπεριφορά ως ήσσονος σημασίας αδίκημα με αντίστοιχες μικρότερες κυρώσεις, συχνά δεν χωρεί έκδοση. Ωστόσο, αυτό μπορεί να δικαιολογηθεί από το γεγονός ότι οι κυρώσεις πρέπει να είναι ανάλογες.

Άρθρο 7

Όλα τα κράτη μέλη φαίνεται να έχουν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του άρθρου 7 παράγραφος 1. Το Λουξεμβούργο θα έχει συμμορφωθεί με το άρθρο αυτό μετά την έναρξη ισχύος της νέας νομοθεσίας. Εννέα κράτη μέλη που έχουν υιοθετήσει το ευρώ έχουν συμμορφωθεί με το άρθρο 7 παράγραφος 2. Η Γαλλία, η Ιρλανδία και το Λουξεμβούργο έχουν εκπονήσει νομοθεσία που είναι σύμφωνη με το άρθρο 7 παράγραφος 2.

Άρθρα 8 και 9

Εννέα κράτη μέλη έχουν σε γενικές γραμμές συμμορφωθεί με τις διατάξεις περί ευθύνης των νομικών προσώπων.

Εκτός από την Ιρλανδία, της οποίας η νομοθεσία δεν έχει ακόμη αρχίσει να ισχύει, και το Λουξεμβούργο, που εκπονεί νέα νομοθεσία, η Ισπανία και η Πορτογαλία δεν έχουν λάβει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθούν με τα άρθρα 8 και 9 της απόφασης πλαισίου. Η

Αυστρία επιβεβαίωσε τη δήλωσή της ότι θα εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της βάσει των άρθρων 8 και 9 της απόφασης πλαισίου το αργότερο έως τις 19 Ιουνίου 2002.

Δεδομένου ότι δεν έχουν διαβιβαστεί στην Επιτροπή πληροφορίες σχετικά με το άρθρο 8 όσον αφορά τη συμμετοχή και την ηθική αυτουργία στα εγκλήματα που αναφέρονται στα άρθρα 3 έως 5 ή την απόπειρα των εγκλημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχεία α) και β), καθώς και τις αντίστοιχες ποινές που αναφέρονται στο άρθρο 9, δεν μπορούν να εξαχθούν συμπεράσματα.

Άρθρο 10

Το άρθρο 10 δεν έχει τηρηθεί ακόμη (στο Γιβραλτάρ έχει προχωρήσει η διαδικασία εκπόνησης ενός σχεδίου διατάγματος για την εφαρμογή της απόφασης πλαισίου).

Παράρτημα

Πίνακας 1 : Επισκόπηση των κοινοποιήσεων που ελήφθησαν από τα κράτη μέλη

- Αυστρία : 30.4.2001
- Δανία : 3.4.2001 και 25.7.2001 (
- Κάτω Χώρες : 14.6.2001
- Ιρλανδία : 15.6.2001
- Λουξεμβούργο : 4.7.2001
- Γαλλία : 13.7.2001
- Γερμανία : 13.8.2001
- Σουηδία : 14.9.2001
- Ελλάδα : 22.8.2001
- Βέλγιο : 28.9.2001
- Φινλανδία : 1.10.2001
- Ισπανία : 11.10.2001
- Ηνωμένο Βασίλειο : 18.10.2001
- Ιταλία : 23.10.2001

Πίνακας 2 : Προσχώρηση στη διεθνή σύμβαση της 20ής Απριλίου 1929 για την καταστολή της παραγάραξης και της κιβδηλείας και στα πρωτόκολλά της⁶⁶

Κράτος μέλος	Έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία επικύρωσης (χωρίς επιφυλάξεις)	Στάδιο των προπαρασκευαστικών εργασιών προσχώρησης /άλλες παρατηρήσεις
Αυστρία	+	
Βέλγιο	+	
Δανία	+	
Φινλανδία	+	
Γαλλία	+	
Γερμανία	+	

⁶⁶ Αριθ. 2623, σ. 372. Σειρά Συνθηκών της Κοινωνίας των Εθνών, 1931.

Ελλάδα	+	
Ιρλανδία	+	
Ιταλία	+	
Λουξεμβούργο		Νομοσχέδιο αριθ. 4785 (διαδικασία θέσπισης)
Κάτω Χώρες	+	
Πορτογαλία	+	
Ισπανία	+	
Σουηδία	+	Η Σουηδία θα επικυρώσει τη σύμβαση όταν αρχίσουν να ισχύουν οι τροποποιήσεις της σχετικής νομοθεσίας (την 1η Απριλίου 2001 άρχισαν να ισχύουν οι τροποποιήσεις της σουηδικής νομοθεσίας)
Ηνωμένο Βασίλειο	+	Η προσχώρηση αφορά τα περισσότερα υπερπόντια εδάφη, περιλαμβανομένου και του Γιβραλτάρ (άρθρο 10 FD)